

Panevėžio „Vilties“ progimnazija

ROKAS ŠIMUKAUSKAS 6a klasė

Pasaka

Rokas, Tinginys ir Sąžinė

Konsultavo lietuvių kalbos mokytoja ekspertė Audronė Tichanavičienė

2017

Vieną kartą, kažkur netoli Anykščių gyveno Rokas su mama ir broliu Dominyku. Ne, jų gyvenamoji vieta nė iš tolo nepriminė garsiojo A. Baranausko aprašyto Anykščių šilelio – jokio pliko kalno su keliomis apykrevėmis pušelėmis ir su žiburiu nebūtum radęs. Vešliai žaliavo siūravo puikiai sutvarkytas miškas šalia jų sodybos, prie namo svaigiai kvėpėjo gėlės. O užlipęs ant kalnelio, kur vaikai kartais žaisdavo indėnus, net galėjai įžiūrėti aukštai aukštai medžių viršūnėmis besidriekiantį medžių lajų taką.

Greičiau jau šios šeimos gyvenimą galima palyginti su kito garsaus anykštėno A. Vienuolio „Užkeiktaisiais vienuoliais“. Ne, nepagalvokit, jokių vienuolių ten nebuvo. Tik Roko gyvenime pradėjo dėtis keisti nepaaiškinami (lyg užkeikti) dalykai. O atsitiko štai kas: pažymiai mokykloje blogėjo, netvarka kambaryje didėjo, o jis pats nieko nespėdavo atlikti laiku – nei šuniuko pavedžioti, nei pamokų paruošti, nei kambario susitvarkyti. O laikas vis bėgo. Rokas vis dažniau vietoj pamokų ruošos prisėdavo ant sofos žiūrėti televizoriaus. Nė indėnų žaisti nebenorėjo. Ir kaskart, kai vaikas neatlikdavo ką privalėjo, giliai giliai jo viduje (kažkur ties kepenimis) pasigirdavo tylus krebždesys.

Vieną dieną Rokas vėl gavo dvejetą, nes neparuošė matematikos namų darbų. O jų neatliko, nes nerado sąsiuvinio, kuris pradingo žaislų ir šiukšlių kalnuose. Grįžęs namo Rokas nuėjo pas mamą, tuo metu gaminančią pietus:

- Mama, Dominykas ir vėl kažkur paslėpė mano sąsiuvinius. Ir štai rezultatas – dėl to, kad neparuošiau matematikos namų darbų, gavau dvejetą. Mama, Dominykas trukdo man mokytis ir visai netvarko kambario. Gal gali dėl to jį nubausti?

- Rokai, duok jam progą pasitaisyti, - ramiai atsakė mama.

Supykęs Rokas nukiūtino į kitą kambarį ir išsitiesė ant sofos.

- Neverta net ieškoti sąsiuvinio, tokioje netvarkoje vis tiek nerasiu, - tarė Rokas.

Staiga kažkas tyliai pokštelėjo ir berniukui ant peties atsirado maža susiraukšlėjusi senučiukė. Rokas vos nesuriko iš nuostabos. Jis šiaip ne taip išlemeno:

- Kas tu tokia? Ką tu čia veiki?

- Aš Sąžinė. Bandau tave gelbėti, - ramiai atsakė nepažįstamoji.

- Ar ne tu krebždėdavai mano viduje? – paklausė Rokas.

- Taip, tai dariau aš! Negaliu leisti, kad šmeižtum brolių. Argi jis kaltas, kad tame šiukšlyne, kuriuo virto tavo kambarys, neradai matematikos sąsiuvinio. Neleisiu, kad Tinginys užvaldytų tavo kambarį ir gyvenimą, - paslaptinai tarė Sąžinė. – Paminėsi mano žodį. Jei taip bus ir toliau, gali blogai baigtis. Daryk išvadas...

Rokas nuėjo į savo kambarį. Ir ką jis išvydo? Tarp išmėtytų žaislų, nešvarių kojinių, knygų ir sąsiuvinų krūvos pamatė keistą žmogiuką. Jis buvo visai nebaisus, tik labai susivėlęs ir nešvarus.

- Ei tu, pasitrauk, čia mano kambarys. Ir aš neleisiu tau net į jį įeiti! – sušuko murzinasis žmogiukas.

- Ką? Čia tavo kambarys? Ne, ne, ne! Niekados! Šis kambarys mano ir brolio. Ir aš neatiduosiu tau mūsų kambario! – supykęs atšovė Rokas. Berniukas suprato, kodėl jo gyvenime pradėjo dėtis visi šie įvykiai.

- Tai tu esi tas Tinginys, apie kurį man pasakojo Sąžinė?

- Taip, - išdidžiai atsakė naujakurys. – Ir šis kambarys priklauso man!

Rokas giliai įkvėpė, atsiduso ir ėmėsi tvarkyti kambarį. Oi, kaip buvo nelengva! Tinginys ant jo rėkė, tampė už kojų, tačiau berniuko nugalėti jam nepavyko. Kuo tvarkingesnis buvo kambarys, tuo mažesnis darėsi Tinginys. Kai Rokas atsėdėjo ruošti namų darbų, Tinginio beveik nesimatė. Supratęs, kad kovą pralaimėjo, jis išėjo laimės ieškoti svetur. O Roko širdį tuo tarpu slėgė ne mažesnis nei Puntuko akmuo. Jis nuėjo pas mamą.

- Mamyte, atleisk, kad tau melavau. Tai aš pamečiau sąsiuvinius. Dominykas čia niekuo dėtas. Aš jo jau atsiprašiau ir kambarį susitvarkiau. Ar man atleisi?

Žinoma, mama atleido. Ar matėte, kad mama neatleistų savo vaikui?

Bėgo laikas. Tinginys kartais užsukdavo pažiūrėti, kaip atrodo Roko kambarys. Radęs žaislus tvarkingai sudėtus į dėžę, kojines – stalčiuje, o sąsiuvinius – kuprinėje, Tinginys gailiai atsidusdavo ir nukiūtindavo kitur. Tik medžių lajų takas susiūruodavo, tik suošdavo medžiai prie Puntuko ir suteškėdavo vanduo gražuolėje Anykštoje. O kažkur giliai pasislėpusi (gal už gėlių vazono?) Roką ir Tinginį tyliai stebėdavo maža susiraukšlėjusi senučiukė. Tarsi budrus sargybinis, pasiruošęs tuoj pat duoti pavojaus signalą, jei tik kas nors nutiktų. Kad geri vaikai nevirstų užkeiktaisiais, pamilę tinginystę labiau už savo artimą.